

POSLANI

KAM

Kam sem poslana, Gospod, Te sprašujem.
Kam naj grem, kdo bo še hodil z menoj?
Naj ustvarjalna bom, naj obmirujem?
VSE, da le v Duhu ostanem s Teboj!

Nimam kontrole več sama nad sabo,
moje telo svoje rane ima,
le pokleknila bom tiho pred Tabo
in se odprla tolažbi Duha.

V miru zasidrana duša je moja,
žarek svetlobe odel je telo,
utihnil želja je trušč, le volja Tvoja
srcu odpira pot strmo v nebo.

Strah pred zapuščanjem davno je mimo,
večno povezanost zre moj pogled,
v Duhu Gospodovem vsi naj živimo,
s Kristusom, v Kristusu vsak naj bo SVET.

Pesem KAM, je bila v Plamenih že objavljena, a se mi je zdela primerna za uvod v moje razmišljanje ob izvolitvi novega vodstva SSKŽ, pri čemer sem tudi jaz kandidirala in bila izvoljena za podpredsednico.

Izhodišče razmišljanja je poslanstvo. Ko smo ob zaključku skupščine prejeli blagoslov, nas je Jovan, ki je skupščini predsedoval, posebej opozoril, da je blagoslov namenjen (tudi) novemu vodstvu. S tem sprejmemo, da nas skupnost pošilja in nam izreka zaupanje, da bomo opravljali sprejete naloge v Božjem Duhu, v dobro celotne skupnosti.

Prav misli o poslanstvu so me nekaj tednov prej globoko nagovorile. Kristus je poslan, pošilja ga ljubeči Oče v odrešitev grešnega sveta, v tem gre tako daleč, da Sina pošlje na križ, saj je to edina pot, da se izkaže veličina njegove ljubezeni do nas. Misli, že tolikokrat slišane in prebrane, so že več let del mojega življenja. A zavedanje, ki me je tokrat ob tem obšlo, je seglo v temelj mojega bivanja, saj nosi odgovor na vprašanje bivanjskega strahu, te močne temne sile, ki me je počasi začela zapuščati šele po tem, ko sem, že odrasla, sprejela zakramente sv. krsta, obhajila in birme. To je bil začetek miru v moji duši, ki pa dobiva vse bolj trdne temelje v občestvu, ki mu pripadam, s katerim delimo istega duha. Da je to Duh občestva Skupnosti krščanskega življenja, sem ugotovila po tem, ko sem se že leta udeleževala duhovnih vaj in nisem vedela, da so namenjene SKŽ, a odprte vsem, ki jih Gospod pokliče. To so bila leta, ko sem utrjevala svoje zaupanje, da božja ljubezen deluje po ljudeh, da je zastonska in da zdrži tudi moje dvome in šibkosti. To se je še posebej izkazovalo v prvih letih mojega življenja s Parkinsonovo boleznijo, ko sem imela zaradi

učinka zdravil hude preganjavice. Rešilo me je zaupanje, da sem si upala to povedati duhovnim spremljevalcem, kar ni bilo lahko. A ob tem, ko sem naletela na prav tako ljubeče odzive, kot prej in ni padla niti senca dvoma glede resničnosti mojih strahov, sem začela doživljati bivanjsko varnost, ki se iz leta v leto potrjuje in pogloblja. Sedemnajst let življenja z boleznijo je hkrati tudi krepilo povezanost v duhovno družino. Misli o poslanstvu pa dajejo tej povezanosti še globlji pečat.

Biti poslana pomeni, da me nekdo pošilja. Kristusa pošilja ljubeči Oče. Ključna razsežnost tega pomena je, da Oče ostane prisoten, da ves čas stoji za Sinom. To zavedanje vliva Sinu moč za opravljanje poslanstva, tudi ko postane to tako težko, da se zdi, da so se vse niti z Očetom pretrgale. Ko Sin obstane v temini predpekla, ga reši le vera, da je in ostaja, kljub preizkušnji, v ljubečih Očetovih rokah, ki ga nikoli ne bodo zapustile. To vero pa smemo prav zaradi Kristusovega poslanstva, saj je prišel, da nas odreši, deliti z njim.

Spomnim se, še iz časa službe, kako pomembno je bilo, da je moj nadrejeni podpiral moje delo, da je »stal za tem«, posebno kadar je bilo težko in tudi kako je bolelo, kadar v trenutkih nasprotovanja ni bilo podpore in sem ostala sama, običajno v boju z mlini na veter. Tako je v življenju, ko prevlada človeški vidik, v svetu, kjer je prisotnost Boga zanikana in je vse prepuščeno psihološkimi nihanjem ljudi, ki jih pogojuje strah. Zdržati v zaupanju je v tem svetu težko tudi zelo vernim ljudem. Zato je vpetost v občestvo zelo pomembna, saj gre za bratstvo v duhu, ki je izvir duhovne moči.

Tako doživljam tudi SSKŽ kot izvir duhovne moči v Kristusovem duhu, ki nas povezuje, nam nudi duhovno zavetje in uporabi našo šibkost za svojo dopolnitev. Naj zaključim z besedami novoizvoljenega predsednika Braneta, ki je v svojem prvem nagovoru rekel, da čeprav nismo vodstvo, za kakršno se zdi, da bi ga v tem času potrebovali, saj nismo dovolj izkušeni, dajemo na razpolago Gospodu svojo šibkost in omejenost, v zaupanju, da bo On lahko po nas naredil kaj dobrega. Od članov skupnosti, ki nas je blagoslovila in poslala na to pot, pa si želim, da bi nas v našem trudu podpirali in bi »stali za nami«, tudi kadar se bodo naši pogledi razlikovali, kar je prav, da si povemo, z odprtim srcem, polnim medsebojne naklonjenosti.